

La resistència financiera d'Espanya

La confirmació més rotunda de les optimistes apreciacions que en ocasions diverses hem fet sobre l'excel·lent situació financiera d'Espanya està en la manera de respondre a l'estúpid intent revolucionari dels passats dies, tant el mercat d'valors com el monetari. Espanta pensar el que hauria succeït fa tan sols tal vegada setmanes, davant una intentona de cop d'Estat de tanta envergadura com la, per sort, avortada. Les cotitzacions s'haurien ensorrat sorollosament i la moneda hauria quedat incontrolable per a molt temps, sotmesa exclusivament al caprici de l'especulació contrària. No obstant, ha arribat l'acció pertorbadora en moments que els factors intrínsecs s'havien imposat per fi contra tota mena de rancúnies i desconfiances, per la qual cosa els seus efectes devastadors han estat mínims. L'eufòria que s'havia apoderat de la Borsa i del mercat de divises estava tan sòlidament fonamentada que apenes si ha tingut repercussió el que en altres moments menys fermes hauria estat una catàstrofe. Queda, amb tot, la traça acusatòria d'haver deturat i àdhuc contrarrestat en part, una situació general de bonança única en el món tal vegada. El suficient per a meditar sobre el succeït i exercar-lo des d'aquest punt de mira extricament econòmic i financer en què orientem aquest comentari.

Naturalment, encara no estan liquidats per complet en aquest terreny els efectes de l'absurda militarada. Les sancions han d'ésser forçosament severes, encara que justes i extenses. I per afectar exclusivament a sectors socials determinats, repercutiran, potser, desfavorablement en l'ordre financer, assajant-se com mitjà de contenir la vindicació del delictu comès, el desencadenament d'un cert estat de pànie que posi a prova una vegada més la resistència d'Espanya en aquest aspecte.

Res més descabellat que pretindre lligar la marxa econòmica del país al despit d'alguns dels seus sectors i als seus desafurs en l'ordre polític. Els qui així obren no poden lograr, tard o d'hora, més que estabellar-se contra l'impossible amb dany propi principalment. L'avortada sublevació és la prova

més definitiva de l'arrelament del règim. Solament cal, doncs, posar-se a treballar lleialment dintre d'ell, sense escoltar els cants de sirena de la política vençuda, pel propi egoisme dels interessos que són els que en últim terme més pateixen els perjudicis ocasionats per botarades com la que ara ha fracassat i per la reacció d'ira i desconfiança que inevitablement produeixen, tant en les masses populars com en els homes que avui porten, de manera inexpugnable, la direcció de l'Estat.

L'ascensió del Dr. Piccard

Zuric.—Des del campament de Dudendorf, el professor Piccard emprengué la seva segona ascensió a l'estratosfera. Una multitud de 40.000 persones assistí als preparatius de la sortida de l'aerostat, en el qual féu l'ascensió el savi professor i el seu acompanyant. Entre les personalitats que anaren a acomiadar-los hi havia el Dr. Eckener. El professor Piccard s'enlairà a les 5'05 de la matinada.

Roma.—El professor Piccard aterrà a les 17'10, prop de Cavallardi Monzambo, a la província de Mantua.

La barqueta de l'aparell en què ha efectuat la seva ascensió ha topat contra una muntanyeta poc abans d'efectuar-se l'aterratge.

En saltar de la barqueta el professor, semblava molt fatigat. Ha declarat que el viatge ha estat excellent i que tots els instruments d'a bord han funcionat admirablement.

Es calcula que el globo ha assolit l'altura màxima de 16.790 metres.

Foment Nacionalista Republicà

Diumenge, 21 agost 1932

A les 10 nit

GRAN MITING

D'AFIRMACIÓ D'ESQUERRA REPUBLICANA

hi prendran part els diputats

Rouret, Galés, Andreu, Sbert,
Loperena, Lluhi, Aiguader i Torres

L'acte serà públic i tindrà lloc al nou local d'estiu.

No ens convé tenir els enemics a casa

Ens cal insistir per tal que no passin aquestes hores sense que es vagi a una rectificació de conducta. Encara en les oficines de l'Administració de l'Estat i en les Delegacions de Serveis controlats pel Govern, els millors llocs els segueixen usdefruitant els monàrquics, aquells que quan la Dictadura perseguen a sang i a foc tot ideal de llibertat i de democràcia. Després del 14 d'abril, l'empenta revolucionària que va foragitar la monarquia, va sofrir una frenada potser prematura. D'aquest esperit benigne del nou règim se n'aprofitaren cautelosament i d'una manera hipòcrita els que sobreposen a l'ideal l'interès pràctic. I així veiem com molts d'aquests càrrecs segueixen en mans dels que els tenien sense que aquesta condescendència de la República els hagi fet obrir el cor a l'agraïment. En lloc d'aprofitar la benevolença per a servir lleialment al règim i allunyar-se de tot esperit d'oposició, aquests emboscats, emprant els procediments de sempre, boicotegen la República o es dediquen a conspirar contra d'ella. Cal anar-los descobrint d'un en un i foragitar-los d'allà on sia.

Els vells republicans, els homes que hem fet sacrificis per a l'enderrocament de la monarquia, els que esclaus d'un noble ideal ens hem jugat la llibertat i la vida per acabar amb la vergonya i les immoralitats de l'antic règim, no podem sentir-nos complaguts en veure com els que servien ahir un sistema correat, segueix essent avui els funcionaris de la República. La Conseqüència d'aquest estat de coses ja ha estat vist. Certa gent no pot donar avui un fruit diferent del que donava abans.

En els sectors d'esquerra hi ha elements tècnics de la més alta vàlua. La República per a les seves funcions de Govern, per al seu desenvolupament polític, ha trobat les personalitats intel·ligents que li calien. Hem de suposar que per als càrrecs d'administració, per al funcionament de la tècnica i la burocràcia no ha de tenir els homes necessaris?

Els valors legítims dels partits d'esquerra no han estat coreats encara. I els llocs que de dret i en justícia haurien d'ocupar, els ocupen els servidors de la monarquia, enemics seculars de la República. Quan ens convencerem que no ens convé tenir dins de casa els nostres enemics?

LA REPUBLICA NO SABRIA
DEIXAR-SE DUR D'UN SENTIMENT DE VENJANÇA, PERO SABRA FER CAURE TOT EL PES DE LA JUSTICIA DAMUNT DELS ENEMICS DEL POBLE I DE LA LLIBERTAT.

Les composicions inspirades pel tabac i el cafè

M. Charles Van den Borreu, el savi bibliotecari del Conservatori reial de Brusselles, ha tramès a la bella revista "The Musical Quarterly", de Nova-York (del mes de juliol), un article amè i ensems ben documentat sobre les composicions poètiques i musicals inspirades, en tots els països del món, pel tabac i el cafè.

Naturalment, la famosa obra "J'ai du bon tabac dans ma tabatière" hi figura en bon lloc, amb la música anotada. Però és tot un àlbum musical que ens dona M. Van den Borreu.

I l'editor de la revista, M. Carl Engel, guanyat per la suggestió del tema, hi ha ajuntat un copios suplement de textos.

De totes maneres, és probable que la Medicina fes a l'ús del tabac i del cafè algunes reserves. Un vot de qualitat a favor del cafè el dona, en vers i prosa, el nostre poeta mallorquí Joan Alcover.